

Betrug! Betrug! Schändlichster Betrug!

Teksti: Loge

Elintasokuilu. Ei voi mitään. Toisella puolella yltäkyläisen glamoröösiä vaurautta ja hyvinvointia, toisella puolella pelkkää kapistusta kurjuutta ja kärsimystä. Totta kai toiselta puolelta halutaan toiselle puolelle, totta kai syntyy laitonta maahanmuuttoa. Eikä ongelmana ole pelkästään se että tänne tullaan vaan se että täällä eletään kuin pellossa. Ja lisäännyttään vallan holtittomasti. Ja sitten terävillä pikku hampailla nakerretaan yhteiskuntamme perusteita – koko länsimaisen sivistyksen sokkelia. Puhun tietenkin Oopperatalon tienoille pesiytyneistä villiintyneistä kesykaneista.

Mikä avuksi ennen kuin ne syövät tiensä Oopperatalon kellarista näyttämölle asti ja romahduttavat koko hökötyksen maan tasalle? Voitaisiin tietenkin, kuten jo tietyiltä tahoilta on ehdotettu, lokalisoida niiden pesät ja värvätä pesien edustalle laulajia esittämään sydäntä riipiviä duettoja Wagnerin valituista oopperoista. Siinähän saisivat kaniit kuolettavan yliannoksen rakastavaisten onnettomista tragedioista ja ylipäänsä lemmen pohjattomasta turhuudesta ja menisi niiltä taatusti suvunjatkamishalut pitkiksi ajoiksi ellei peräti loppuiksi. Ainakin jos saksaa vähänkään ymmärtävät. Mild und leise. Ei, sanon minä. Turhaa julmuutta on visusti vältettävä.

Kanien pääasiallinen ongelma on toimettomuus. Päivät pitkät ne saavat joutilaina maleksia ympäri puistoja ja viheralueita, vailla päämäärää, vailla toivoa paremmasta. Vailla kulttuurua, vailla sivistystä. Vailla ihmisarvoa. Eikö siis olisi paras yrittää integroida ne yhteiskuntaan esimerkiksi tarjoamalla niille työtä? Miksi ei Parsifalissa voitaisi käyttää kania joutsenen sijasta? Mikä pakko valkyurioiden on ratsastaa hevosella kun kani vaatii selvästi pienempää palkkaa? Kai keskikokoinen kani aina yhden villisian

korvaa? Ja kuoro on aina kuta mahtavampi kuta enemmän siinä on jäseniä. Etenkin jos kaneja ovat.

Entä mikä estäisi kaneista lahjakkaimpia kapuamaan solistikuntaan? Ei ehkä heti Tristaniksi, Isoldeksi, Siegfriediksi tai Brünnhildeksi, mutta ensin vaatimattomanpiin rooleihin – vaikka Dalandiksi, Hageniksi tai Hans Sachsiksi?

Hyvin pian olisi villikanien yhteisö sitoutettu omaamme. He omaksuisivat meidän arvomme, meidän lakimme, meidän moraalimme. Heillä alkaisi olla omaa varallisuutta eikä puiston puiden nakertelu enää tuntuisi tarpeelliselta saati sitten mielekkäältä toiminnalta. Kansallisoopperan sokkeleiden oraalisen desimoinnin sijasta he viettäisivät iltojaan oopperoita katselleen, Wagne-

rin neroudesta syvästi nauttien. Götterdämmerungin ääressä heille aukenisivat aivan uudet henkiset ovet, heidän ymmärryksensä kasvaisi lähespä silmissä, alkaisivat ihmisielun salat heille pala palalta paljastua kaikessa monimutkaisessa kauneudessaan. He kasvaisivat ihmisyyteen.

Voisi jopa kuvitella että yhdelle jos toiselle aukeaisivat ovet keskisen Euroopan oopperatalojen kautta Deutsche Operiin, Covent Gardeniin tai kenties vaikka jopa Metropolitaniin asti ja siellä jos missä on kuulaita pohjoismaisia äänifakkeja aina osattu arvostaa. Ja sinne ne sitten menisivät tukka ei kun korvat putkella, suu vaahdoten ja kieli yön alla, ensimmäisellä mahdollisella lennolla. Kotimaansa hylkäisivät. Kiittämättömät.

Minkä menivät tekemään kunnottomat.

Kaiken heille annoimme, mikään ei kelvannut. Rahaa vaan piti saada. Mainetta ja glorioaa. Kimaltelevia helyjä ja kaunista turhuutta. Tämäkö on kiitos? Ihmisten tavoille opetimme, he meitä päin naamaa selkään puukottivat.

Kai te edes Savonlinnaan joskus tuutte? Joskus? Tuuttehan?

